

Forlaget til Beslutning fattes under Forhandling.

Mænen: Den Sag, hvormod Forslag til Rigsdagsbeslutning nu foreligger for det høje Thing, har jo hidtil haft en mærkelig Skjæbne, og det en saadan, der kun varslers sørgelig for dens Fremme og derigjennem for de store og betydningsfulde Samfundsinteresser, der derigjennem skulde varetages. Grunden dertil er jo navnlig at søge i den mærkelige Holdning, som Oppositionen har indtaget overfor dette Forslag. Først, saasnart som Spørgsmaalet om Fornælse af Handelstraktaten med Spanien opkom, og Hovedstadens Handelsstand offentlig havde udtalt sin Interesse i denne Sags Fremme, var Oppositionen strax i høi Grad redebon til at tage sig af denne Sag. Der blev anmeldt en Interpellation i det andet Thing, og hvor ofte have vi ikke, baade paa Rigsdagen og udenfor Rigsdagen, hørt denne Sag fremdragen, hørt dens Betydning gjort gjældende, men stadig som Angrebsmiddel mod den udelige Regjering, der ikke kunde skaffe os en Traktat, ja, saa var Traktaten god nok, men saa viste det sig, at Regjeringen, saa langt fra at opfylde de onde Spaadomme fra Oppositionens Side, var i Besiddelse af Dygtighed og Held til at føre Sagen igjennem, til at skaffe os en Traktat, om hvilken jeg ikke tror, der kan gives noget bedre Vidnesbyrd end det, at selv Oppositionen ikke drister sig til at erklære den for uantagelig og for kaste den. Men hvad er der saa sket siden? Ja, der er, saavidt jeg skjønner, ikke sket andet, end at man har indsvøbt denne Traktat i den ene kværende Omfavnelser efter den anden, som maatte umuliggjøre dens Vedtagelse, uden at dog de, der havde tilveiebragt denne Forbindelse, ligefrem kunde siges at have ihjelslaaet den. Sidst fik vi saaledes Traktaten oversendt indsvøbt i en Toldreform, der vilde medføre en Opgivelse af aktuelt og eventuelt tilfammen indtil 7 Mill. Kr. af Statens Indtægter. Det var selvfølgelig en Umulighed; den Forbindelse maatte bevirke, at Traktaten ikke kunde komme i Stand. Vi udfriede den af Forbindelsen og erklærede, at vi hverken saae nogen Nødvendighed eller endog saa kun kunde anerkende Forvarsigheden af en saadan Forbindelse, for paa den Maade at stille Traktaten frit og uafhængig. Nu faae vi den indsvøbt i et andet Forslag, om hvilket jeg maa sige, at jeg ikke skjønner rettere, end at det er om muligt endnu uantageligere end det andet, thi ved det sidste Forslag, der blev budt os, blev der ganske vist sagt: I skulle opgive indtil 7 Millioner Kroner, men saa vilde vi dog have faaet

Noget derfor; eventuelt vilde der jo dog være blevet tilveiebragt en Toldreform; men ved dette Forslag skulle vi forlods uden noget Vederlag beslutte os til at opgive over 4 Millioner Kroner af Statens Indtægter, rent ud opgive dem paa Forhaand. Og naar man saa spørger: „Hvad faae vi for dem?“ saa lyder Svaret: „Intet som helst!“ men saa skal der først forhandles om den Toldreform, som skal følge efter. Jeg spørger nu: Er der nogensomhelst Fornuft i, at vi saaledes paa Forhaand opgive over 4 Millioner Kr., for saa først baagefter at forhandle om Toldloven? Jeg kan ikke se, at der er nogensomhelst Grund, der skulde bevaege os til dette Offer. Vi have jo hele Tiden erklæret, at vi ikke kunne gaa med til at bringe et saadant finantzielt Offer, som forlanges af os, og nu skulde vi strax paa Forhaand fuldstændig opgive det Standpunkt, som vi gjennem alle de 13 Aar, da denne Sag har staaet paa Dagsordenen, have indtaget; nu skulde vi forlods opgive Alt, hvad vi tidligere have forsvaret, gaa ind paa Forlangender, som vi anse for ødelæggende for Statens Finantser, og saa skulde vi ikke have Nogetsomhelst for det, ikke nogensomhelst Reform vilde det Offer bringe os! Jeg kan ikke se, at der kan være nogensomhelst Grund for os til at anerkende denne Forbindelse mere end den forrige. Der er ligesaa lidt nogen Forbindelse mellem Traktaten og Forlaget om Ophævelse af Krigstraktaten, som mellem Traktaten og Toldreformen, ligesaa lidt nogen Nødvendighed, ja ligesaa lidt nogen Forvarslighed, thi det maa Enhver kunne sige sig selv, at det kunne vi efter hele vort Standpunkt ikke gaa med til. Og naar vi nu ville se paa de Resultater, der vilde fremkomme, hvis vi gik ind derpaa, ja, saa vilde vi for det Første have den allerstørste Sandsynlighed for ikke at faae nogen Traktat, thi hvis vi ved at ophæve Krigsstatolden bringe Vintolden ned under det, som Spanien ved Traktaten har faaet den ansat til, kunne vi jo dog fornuf-tigvis ikke vente, at Spanien vil gaa ind paa at slutte en Traktat, hvorefter Tolden for Vin blev høiere, end den almindelige Lovgivning hjemlede. Vi vilde altsaa i meget høi Grad berøve os selv Chancerne for Traktatens Gjennemførelse. Og hvad vore indre Reformers angaar, vilde vi blive førte ind paa en Vej, som er i Strid med det, vi have været enige om; thi denne Krigsstatlov af 5te August 1864 gennemførte jo netop en Toldbeskatning i den Retning, som vi senere have været enige om at følge, og udgjør for saa vidt et høist nødvendigt og gavnligt Sup-plement til den almindelige Toldlovgivning. Jeg skal blot minde om, at da der i 1874—